

[Ib Christensen]

bibringe gavnlig klarhed i debatten. Derfor går jeg ud fra, at regeringen og socialdemokratiet kan acceptere følgende forslag om motiveret dagsorden, som kun går ud på at fastholde den hidtidige stationeringspolitik. Forslaget lyder:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget fastholder, at fremmede styrker ikke stationeres i Danmark i fredstid, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Arnfast (CD):

Når jeg har bedt om ordet her, er det naturligtvis ikke i håb om at overbevise nogle folk, der allerede har lagt sig fast på nogle standpunkter. Det er jo kun nybegyndere i denne sal, der lader sig overbevise ved argumentationer hernede; beslutningerne tages trods alt i gruppeværelserne, men man kan bruge debatten til noget andet: man kan bruge den til at orientere, og det vil jeg gerne benytte lejligheden til.

Jeg vil benytte 30 års erfaring som reserveofficer, heraf de 19 sidste som officer ved Jyske Divisionsstab. Det er vores eneste større enhed, der er indrettet på at operere direkte ned i forbindelse med forsvaret af den jyske halvø. Jeg kan sige, at i de 19 år har jeg ikke nogen sinde været med til en øvelse eller en planlægning, som lægger an på et angreb. Det er rene forsvarsøvelser, en ren forsvarsplanlægning, der sker inden for denne division.

Men de ændrer sig, og vi har også under disse øvelser kendt til forstærkninger, og det vil jeg gerne bringe ind i debatten.

I 1968, da Tjekkoslaviet kom ud for en øvelse af sovjetstyrker og østtyske styrker, opdagede man, at de tomme kaserner i Østtyskland lige så langsomt blev fyldt op med styrker fra det, vi populært kalder anden échelon, altså måske sovjetrussiske styrker i det polske område. Det er en balanceforskydning, og på mindre end 30 dage etableredes en øvelse, hvor den britiske grønne brigade blev kaldt til som forstærkning, landede i Skrydstrup og kom ned og deltog i

forsvaret i Slesvig-Holsten. Vi har altså set, hvordan man kan tilkalde styrker; dette kan være et argument for nogle.

Men situationen har ændret sig; det er i og for sig ikke os, der har behov for de store ændringer, vi får det først, når vi ser, hvordan de styrker vi står over for, det, vi kalder den potentielle fjende, bliver udbygget med amfibiefartøjer, med landgangsfartøjer og med alle den slags fartøjer, der peger mod en direkte oprykning over Kielerkanalen, over Slien og andre vandveje. Det gør, at vi er betænkelige, og vi opdager efterhånden mere og mere, at sender man jyske division ned til Slesvig-Holsten, bliver den jyske halvø et svagt punkt. Det er dér – bl. a. dér – at vi har behov for forstærkning, en sikring af Jylland.

Det er den virkelige årsag til, at man ønsker, at denne forstærkning kan lande, og at den har sine depoter i forvejen. Der er væsentlig forskel på at skulle flyve eller sejle enheder kampklare ind og så blot dette at kunne transportere i store jumbojets folk, der kun kommer med en køjesæk og ved, at deres ting står på jorden parat til at køre.

Det har også et behov på den måde, at styrker, vi må påregne, jo ikke arbejder med leopardkampvogne, der er rygraden i vort landforsvar i øjeblikket, de har deres egne køretyper, deres egne våbentyper, der stort set kører på benzin, hvor vore kører på diesel. Vi skal give dem den bedst mulige chance for at blive kampklare hurtigst muligt. De er kampklare, når de stiger om bord i flyet, de mangler kun deres våben. Det er derfor, vi er vanvittig interesserede i, at disse forstærkninger bliver øremærkede.

Så taler man om, at disse depoter er a-mål. Det, vi planlægger på, er jo den konventionelle krigsførelse og balanceopfølgning. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil ofre et a-våben på et depot af den størrelse, der her er tale om. Det er jo spredt, og i samme sekund, der lander det mandskab, der skal til disse våben, vil det blive yderligere spredt. I en sådan situation vil stort set ingen enhed være mere end 4 timer på samme sted, så er den flyttet et andet sted hen. De er for kostbare til, at man kan risikere den slags ting.

Men det kræver et stabssamarbejde, og jeg kommer just før denne indkaldelse som stedfortræder fra en manøvre »Beacon Glare« i Slesvig-Holsten, hvor vi havde et samarbejde